

Saarna 13.8.2006, Timoteuksen jumalanpalvelusyhteisö
10. shel. 3vk

Luuk. 12:42-48

42. Jeesus sanoi:

"Kuka on uskollinen ja viisas taloudenhoitaja, sellainen jonka isäntä asettaa huolehtimaan palvelusväestään ja jakamaan vilja-annokset ajallaan?

43. Autuas se palvelija, jonka hänen isäntänsä palatessaan tapaa näin tekemästä!

44. Totisesti: hänen hoitoonsa isäntä uskoo koko omaisuutensa.

45. "Palvelija saattaa kuitenkin ajatella: 'Isäntä ei tule vielä pitkään aikaan!' Niin hän alkaa piestä palvelijoita ja palvelustyttöjä, syödä ja juoda ja juopotella.

46. Mutta päivänä, jota tuo palvelija ei arvaa, hetkenä, jota hän ei tiedä, hänen isäntänsä tulee ja hakkaa hänet kuoliaaksi, ja niin palvelija saa saman kohtalon kuin epäuskoiset.

47. "Jos palvelija tietää, mitä hänen isäntänsä tahtoo, mutta ei varaudu siihen eikä toimi hänen tahtonsa mukaan, hän saa monta raipaniskua.

48. Jos taas palvelija tietämättään tekee sellaista, mistä rangaistaan raipoin, hän pääsee vähillä iskuilla. Jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan, ja jolle on paljon uskottu, se pannaan paljosta vastaamaan.

Kuka on uskollinen ja viisas taloudenhoitaja?

Saimme juuri lukea taivaallisessa sanomalehdessä julkaistun työpaikkailmoituksen. Etsitään luotettavaa varainhoitajaa ja palveluvaltista henkilöstöpäällikköä. Tehtäviin kuuluu koko työnantajan omaisuuden hallinta ja täysvastuullinen huolenpito kaikista firman työntekijöistä. Hakijalta edellytetään hyvää tuntemusta omaisuuden eri lajeista, perehtyneisyyttä yrityksen johtosääntöön, tarkkaa omistajan äänen kuuntelemista sekä täsmällistä tehtävien hoitamista: yksikään organisaation työntekijä ei saa kärsiä puutetta, palkat täytyy maksaa riittävinä ja ajallaan, henkilöstön fyysisestä ja henkisestä hyvinvoinnista on huolehdittava koko ajan. Tarjolla on eläkevirka arvostetun globaalia toimintaa harjoittavan työnantajan palveluksessa. Etuihin kuuluu markkinoiden kilpailukykyisin palkka. Ja kannattaa huomata, että kaikki työnantajan omaisuus on myös tehtävään valitun omassa vapaassa käytössä.

Eikös vaikutakin houkuttelevalta. Tähän työpaikkailmoitukseen kannattaa vastata. Hakijoita saattaa olla paljon, mutta jos olisi edes pienet mahdollisuudet tulla valituksi...

Vai onko kenties niin, että meidät on jo valittu siihen tehtävään? Onko minut, onko sinut jo asetettu taloudenhoitajaksi toisen palvelukseen? Keitä ovat ne ihmiset, joiden hyvinvointi on uskottu meidän vastuullemme? Osoittaudummeko uskollisiksi varainhoitajiksi käsitellessämme toisen omaisuutta, vai näemmekö kaiken haltuumme uskotun olevan vain itseämme varten? Kohtaammeko viisaasti alaisemme, asiakkaamme, oppilaamme tai potilaamme työtehtävissämme pitäen huolen siitä, että he saavat ajallaan sen palvelun, opastuksen, ajan, avun tai hoidon, mikä heille kuuluu? Huolehdimmeko siitä, että lapsemme, puolisoimme, kaikki perheenjäsenemme saavat – ei vain aamuisen puuroannoksen – vaan säännöllisesti sen ajan ja huomion jota yhteisessä elämässä selviämisen edellyttää?

Eräs luterilaisen uskomme keskeinen opetus on, että jokainen kristitty voi ja saa palvella Jumalaa omassa arkisessa työssään. Ammatistamme riippumatta kaikki laillinen työnteko on yhtä arvokasta ja merkittävää Jumalan palvelemista. Lutherin mukaan jopa pyöveli kirveineen palvelee Jumalaa toimeenpannessaan oikeuden määräämän kuolemantuomion. Kysymys on vain siitä, otammeko tehtävämme Jumalan antamana ja teemme sen niin kuin hänelle. Kolossalaiskirjeessä Paavali opastaa: *”Palvelijat, olkaa maallisille isännillenne kaikessa kuuliaisat, ei silmänpalvelijoina, ihmisille mieliksi, vaan sydämen yksinkertaisuudessa peljäten Herraa. Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämeštänne, niinkuin Herralle eikä ihmisille, tietäen, että te saatte Herralta palkaksi perinnön; te palvelette Herraa Kristusta.”* (Kol 3:22-24).

Juuri Jumalan palvelijoiksi meidät on kutsuttu kukin omiin tehtäviimme. Jos me unohdamme, kuka on varsinainen isäntämme ja työnantajamme, ajaudumme hyvin helposti samaan tilanteeseen kuin vertauksen palvelija, joka ajatteli isännän viipyvän. Jos me jätämme kuuntelematta tai noudattamatta taivaallisen esimiehemme ohjeita, eikä palvelustyömme hoitaminen käy vähintäänkin kyseenalaiseksi. Etkö sinäkin huomaa kanssani, kuinka helppoa on alkaa hoitaa tehtäviään omien mieltymysten mukaan, mennä siitä mistä aita on matalin, eikä siitä, mistä työohjeet neuvovat. Kuinka monin tavoin voi kohdella huonosti kanssapalvelijoita, työtovereita ja alaisia, keskittyä tavoittelemaan hetkellistä etua ja nautintoja itselleen. Ja milloin väärän tekemme tuomio ei tule pian, silloin me saamme lisää rohkeutta tehdä pahaa. (Saarn 8:11) Jumalan palvelijoiksi meidät on kutsuttu, mutta olemmekohan me kuitenkin osoittautuneet uskollisen ja viisaan taloudenhoitajan kaltaisiksi?

Tehtävissämme epäonnistumisen ja Jumalan ja lähimmäistemme palvelemisen laiminlyömisestä tähden me olemme tänäänkin jumalanpalveluksessa. Seurakunnan keskelle Jumala on itse kutsunut ja asettanut

taloudenhoitajansa pitämään huolta kaikesta palvelusväestään. Sitä varten kirkossa on sanan ja sakramenttien hoitamisen virka, että meille epäonnistuneille ja monien kuormien painamille varmasti tarjottaisiin armo ja anteeksiantamus synninpäästön sanoissa. Sen vuoksi pastorit saarnaavat, että me kukin saisimme terveellisen ja ravitsevan ruoka-annoksemme Jumalan sanan opetuksesta. Siksi meitä kutsutaan pöytään joka sunnuntai, että palvelusväelle kuuluva matkaeväs olisi tarjolla ajallaan.

Korinttolaiskirjeessä Paavali muistuttaa, että meidän on pidettävä paimenviran hoitajia *”Kristuksen käskyläisinä ja Jumalan salaisuuksien taloudenhoitajana”* (1.Kor 4:1). Ja niinhän onkin, että Jumala on uskonut kalliin sanansa ja pyhät sakramentit virkaan kutsuttujen palvelijoidensa hoidettavaksi. Ja mikä vielä enemmän, Hän on luottanut kaikkein kalleimmat aarteensa, omat rakkaat lapsensa, sinut ja minut, noiden inhimillisten käsien kasvatettavaksi, rampautuessammekin talutettavaksi sekä Jumalan sanan opetuksella ja neuvoilla ohjattavaksi.

Paavali jatkaa: *”Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi.”* (1.Kor 4:2) Onko meillä siis uskollisia ja viisaita taloudenhoitajia, jotka huolehtivat palvelusväestä ja jakavat vilja-annokset ajallaan? Kuinka meidän käy, jos meiltä puuttuu tällainen taloudenhoitaja? Kuinka seurakunta voi selvitä, jos sen paimentaja ei hoida tehtäviään oikein? Mitä toivoa on seurakuntalaisella saada sanasta ravintoa, jos sanan selittäjä ei itsekään elä evankeliumista? Tai kuinka sinä voisit kokea, että sinusta pidetään taivasmatkallasi hyvää huolta, jos kenelläkään ei ole aikaa kohdata sinua tai kukaan seurakunnassa ei edes tunne sinua nimeltä? Mikä on kohtalomme jos laiminlyöimme tämän kutsumuksen hoitamisen?

”Mutta päivänä, jota tuo palvelija ei arvaa, hetkenä, jota hän ei tiedä, hänen isäntänsä tulee ja hakkaa hänet kuoliaaksi, ja niin palvelija saa saman kohtalon kuin epäuskoiset.”

”Jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan, ja jolle on paljon uskottu, se pannaan paljosta vastaamaan.”

Hiljaiseksi vetävät nämä Jumalan sanat. Eipä taida meistä löytyä sellaista, joka voisi lähteä henkseleitään paukuttelemaan. Onko lopulta yhtäkään, joka osoittautuisi seurakunnan hoitajan tehtävässään uskollisen ja viisaan taloudenhoitajan kaltaiseksi. Turhaan ei Raamattu varoita minuakin: *”Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion. Sillä monessa kohden me kaikki hairahdumme.”* (Jaak 3:1-2) Täydestä syystä pastorikin saa polvistua alttarille synnintunnustukseen yhdessä seurakunnan kanssa.

Voimme hyvin ymmärtää, että uskollisia taloudenhoitajia tarvittaisiin kodeissamme, työpaikoillamme, yhteiskunnassa ja seurakunnassa. Samalla joudumme niin kipeästi ja usein tuntemaan, ettemme kykene täyttämään mittaa. Kuinka ihmeessä Jeesus kuitenkin peräänkuuluttaa uskollista taloudenhoitajaa, jos meistä ei sellaisia löydy, oli kutsumuksemme sitten maallisessa tai hengellisessä työssä?

Tämä vertaus taloudenhoitajasta tai huoneenhaltijasta sijoittuu Raamatussa, sekä Luukkaan että Matteuksen evankeliumissa keskelle jaksoa, jossa Jeesus puhuu toisesta tulemisestaan ja kehottaa seurakuntaa pysymään valveilla odottamassa Herransa paluuta. Itse asiassa vertaus on vastaus Pietarin kysymykseen siitä, puhuiko Jeesus vain heistä apostoleista vai kaikista muistakin. Jo ennen vertauksen kuulemista Pietari siis pohti meidän tavoin, puhuiko Jeesus seurakunnan kaikista jäsenistä vai ainoastaan sen paimenista.

Yllättävään tapansa Jeesus antaa vastauksensa, ikään kuin sanoen: ”Kyllä, minä puhun kaikista teistä. Pyrkiköön jokainen osoittautumaan uskolliseksi omassa tehtävässään. Ja kyllä, minä puhun erityisesti teistä, jotka olette kutsutut ja asetetut hengelliseen virkaan. Oman ja seurakuntanne pelastumisen te riskeeraatte, mikäli laiminlyötte valvomisen ja kuuliaisuuden Herraanne kohtaan. Mutta samalla tahdon ensisijaisesti kysyä teiltä: Ettekö te huomaa, kuka on SE uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija, jonka Isä itse asettaa pitämään huolta palvelusväestään ja antamaan heille ajallaan heidän ruokaosansa. Ettekö näe, kuka on SE palvelijoiden keskelle asetettu taloudenhoitaja, jonka varaan kaikkien muiden kutsumusten hoitamisen saa rakentaa”

Meidän uskottomuudestamme huolimatta Jumala on uskollinen. Siksi Hän ei jättänyt työtänsä meidän vajavaisen viisautemme ja horjuvan kuuliaisuutemme varaan. Oman Poikansa Jumala asetti täyttämään kertakaikkisesti koko sen tehtävän, mitä palvelusväestä huolehtiminen edellyttää. Kuten hebrealaiskirje todistaa, ”Kristus on uskollinen Poikana, Jumalan huoneen haltijana” (Hebr 3:6). Vaikka Jeesus on Herra, hän tuli kaikkien palvelijaksi. Hän oli kaikessa kuuliainen Isän Jumalan tahdolle. Hän otti vastaan myös ne monet raipaniskut, jotka meidän uskottomuutemme olisi ansainnut. Koska Kristus on jo kuolemaan saakka kärsinyt rangaistuksemme, me saamme uskoa kaikki laiminlyöntimme, epäonnistumisemme ja epäuskomme sovitetuiksi.

Jeesus tuntee sinut nimeltä jo kasteestasi saakka. Hän itse on Sanassaan läsnä ravitukseen meidät joka päivä. Hänet saat aivan konkreettisesti ruoaksesi tänäänkin ehtoollispöytäsi käydessäsi.

Jumalan kaikkien lahjojen äärellä me saamme pyytää ja vastaanottaa Häneltä myös voiman ja viisauden kukin omaan tehtäväämme, hoidimme sitä sitten seurakunnan keskellä tai arjen askareissa.